

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obno/1/2026
Identifikačné číslo spisu: 8124208557
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Poláčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8124208557.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Ivany Nemčekovej, v právnej veci žalobcu Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť, so sídlom Wolkerova 466, Poprad, IČO: 36 479 560, právne zastúpeného MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Žiškova 22B, Bratislava, IČO: 36 718 432, proti žalovanému 1/ Mgr. Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. a žalovanému 2/ PaedDr. M. Z., DiS. Art., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. obaja právne zastúpení LEGES Advisory s.r.o., so sídlom pod Urpínom 923/5, Banská Bystrica, IČO: 52 147 762, o návrhu na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 23Cb/96/2024, o dovolaní žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/112/2025-486 zo dňa 19.08.2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

Konanie na súde prvej inštancie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“), uznesením č. k. 23Cb/96/2024-233 zo dňa 31.10.2024, zriadil v prospech žalobcu, na zabezpečenie jeho pohľadávky voči žalovanému 1/ vo výške 1 275 024,65 eur z titulu náhrady škody spôsobenej v dôsledku uzavretia Zmluvy o výkone správy autobusovej stanice v Poprade zo dňa 24.05.2023, dodatkov k pracovným zmluvám zamestnancov žalobcu, paralelného výkonu funkcie podpredsedu predstavenstva a výkonu závislej práce žalovaným 1/ a uplatnenia nárokov prostredníctvom tretích osôb sudcovské záložné právo k nehnuteľnostiam vo výlučnom vlastníctve žalovaného 1/ určených vo výroku I. uznesenia, k nehnuteľnostiam v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaného 1/ a žalovanej 2/ v podiele 1/1 vymedzených vo výroku II. napadnutého uznesenia, záložné právo na obchodný podiel žalovaného 1/ v spoločnosti MOVIA s.r.o, so

sídlom: Námestie slobody 397/2, 974 01 Banská Bystrica, SR, IČO: 45 256 870 (výrok III. uznesenia), záložné právo na obchodný podiel žalovaného 1/ v spoločnosti MODRANSKY & PARTNERS, s. r. o., so sídlom: Námestie slobody 397/2, 974 01 Banská Bystrica, SR, IČO: 55 976 069 (výrok IV. uznesenia). Súd prvej inštancie v zostávajúcej časti návrh zamietol (výrok V. uznesenia) a žalobcovi voči žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok VI. uznesenia).

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvej inštancie skonštatoval, že považoval za osvedčené, že žalobca má spornú peňažnú pohľadávku voči žalovanému 1/ titulom nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone funkcie štatutárneho orgánu. Taktiež považoval za osvedčený stav ohrozenia prípadnej budúcej exekúcie z dôvodu, že žalovaní sa zbavili časti majetku v ich bezpodielovom spoluvlastníctve zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX a XXXX, nachádzajúceho sa v katastrálnom území C. C.. Zároveň uviedol, že zabezpečovacie opatrenie nezasiahne zásadným spôsobom do právneho postavenia žalovaných (do ich vlastníckych a užívacích práv), a teda nevznikne zjavný nepomer z hľadiska zabezpečenia oproti výške zabezpečovanej pohľadávky. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej 2/ mal za danú na základe ustálenej rozhodovacej praxe, pričom poukázal na judikát R 23/1978 a zásah do práv žalovaného 2/ vyhodnotil ako zásah nepresahujúci rámec jeho základného práva nadobúdať a vlastniť majetok. Čiastočne zamietnutie návrhu vo výroku V. uznesenia odôvodnil tým, že po podaní návrhu došlo k prevodu časti nehnuteľností na tretiu osobu.

3. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie tiež uviedol, že pokiaľ ide o vec samu, žalobca v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia explicitne vyjadril úmysel uplatňovať svoj nárok na náhradu škody prostredníctvom adhézneho konania v trestnom konaní a navrhol, aby súd uložil povinnosť žalobcovi podať žalobu až v nadväznosti na právoplatné rozhodnutie o žalobcovom uplatnenom nároku v trestnom konaní.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho uznesenia záverom uviedol, že mal za osvedčené splnenie zákonných náležitostí na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a preto návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovel a žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Konanie na odvolacom súde

5. Na odvolanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/, Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), napadnutým uznesením č. k. 4Cob/112/2025-486 zo dňa 19.08.2025, uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 23Cb/96/2024 zo dňa 31.10.2024, potvrdil vo výroku I, II, III. IV a VI a žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd posúdil návrh žalobcu a dospel k záveru, že tento dostatočným spôsobom osvedčil rozhodujúce skutočnosti pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a teda splnil podmienky pre jeho nariadenie. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že vo vzťahu k plnej moci udelenej žalobcom, bol odvolaciemu súdu v priebehu konania predložený originál plnej moci, ktorá oprávňuje aj na podanie návrhu na zabezpečovacie opatrenie voči žalovanému 2/, nakoľko táto bola udelená na všetky úkony, súvisiace súdne a mimosúdne konania spojené s uplatňovaním a vymáhaním nárokov voči žalovanému 1/. Pasívna legitimácia žalovaného 2/ je v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít nepochybne daná tým, že ide o bezpodielovú spoluvlastníčku časti zálohu. Odvolací súd tiež uviedol, že chýbajúce plnomocenstvo je odstrániteľným nedostatkom podmienky konania a je možné ho odstrániť aj v odvolacom konaní, pričom poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/152/2010 zo dňa 31.10.2011.

7. V odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej uviedol, že charakter konania o návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia nedovoľuje súdu podrobne skúmať argumenty strán vo vzťahu k výške zabezpečovanej pohľadávky ani jej čiastočnému premlčaniu, pretože v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd nevykonáva dokazovanie, ale rozhodnutie je založené výlučne na osvedčení rozhodujúcich právnych skutočností. Poukázal pri tom na uznesenie ústavného súdu sp. zn.

IV. ÚS 307/2020 zo dňa 23.06.2020. Na posúdenie naplnenia predpokladov zodpovednosti za škodu, prípadnej liberácie zodpovednej osoby, konkrétnej výšky škody, jej premlčania, ale aj právneho dôvodu zabezpečovaného nároku je potrebné vykonanie dokazovania a zodpovedanie otázok presahujúcich nároky osvedčenia rozhodujúcich skutočností. S týmito otázkami sa náležite vysporiada súd, ktorý bude rozhodovať o zabezpečovanej pohľadávke žalobcu, a to v adhéznom konaní alebo civilnom konaní, na ktoré bude žalobca v procesnom postavení poškodeného súdom v trestnom konaní odkázaný. Pre účely rozhodnutia o návrhu na nariadenie sudcovského záložného práva postačuje osvedčenie existencie pohľadávky, pričom súd s poukazom na priebeh trestného konania a vznesenia obvinenia žalovanému 1/ konštatuje, že súd prvej inštancie existenciu zabezpečovanej pohľadávky správne posúdil ako osvedčenú.

8. Ohľadom výšky škody, ktorú žalobca v návrhu vyčíslil a požadoval zabezpečiť, odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že žalovaní túto výšku označili za neprimerane vysokú, neuviedli však žiadne vlastné skutkové tvrdenia o hodnote zálohu, ani nespresnili rozsah, v akom má byť zabezpečovacie opatrenie neprimerané. Žalobca pritom nie je jediný nositeľ procesných bremien. Ďalej odvolací súd uviedol, že vzhľadom na rozsah škody, tvoriacej súčasť skutku, pre ktorý už bolo žalovanému 1/ vznesené obvinenie, považuje nariadené zabezpečovacie opatrenie za primerané. V prípade zmeny okolností majú žalovaní možnosť navrhnúť zrušenie alebo zúženie rozsahu zabezpečovacieho opatrenia. Keďže nejde o konečnú úpravu vzťahov strán, ale len o úpravu dočasnú, v prípade, ak by žalobca musel pristúpiť k výkonu záložného práva, môže ho vykonať výlučne v rozsahu právoplatne priznanej pohľadávky.

9. Z napadnutého uznesenia tiež vyplýva, že podľa odvolacieho súdu neobstoja ani tvrdenie žalovaných o viacnásobnom zabezpečení toho istého nároku, vzhľadom na solidárny charakter záväzku členov štatutárneho orgánu žalobcu na náhradu škody a účel zaistenia prostriedkov na účte spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o., ktorým je výlučne odňatie výnosov z trestnej činnosti. Uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil osvedčenosť obavy z ohrozenia exekúcie, keď medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní previedli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Zabezpečovacie opatrenie žalovaných neobmedzuje v užívaní nehnuteľností, teda ho nepovažuje za neprimerané.

10. Odvolací súd nedoplnil rozhodnutie súdu prvej inštancie o výrok ukladajúci žalobcovi podať žalobu vo veci samej, nakoľko k uplatneniu zabezpečovacej pohľadávky už došlo v trestnom konaní vedenom proti žalovanému 1/. Uviedol, že podľa ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený v tzv. adhéznom konaní, nie je možné uplatniť ten istý nárok na náhradu škody v konaní pred civilným súdom medzi tými istými stranami. Poukázal pri tom na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 655/2013 zo dňa 18.06.2014 a uznesenia sp. zn. II. ÚS 492/2011 zo dňa 26.10.2011, I. ÚS 481/2019 zo dňa 26.11.2019, ako aj judikát R 22/1979 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov. Vzhľadom na toto uplatnenie nároku v adhéznom konaní, nie je možné podľa názoru odvolacieho súdu aplikovať ani právny záver najvyššieho súdu uvedený v konaní vedenom pod sp. zn. 3Obdo/4/2025, pretože týmto rozhodnutím najvyšší súd zrušil nariadené zabezpečovacie opatrenie v obdobnom konaní práve z dôvodu, že súd nariaďujúci zabezpečovacie opatrenie sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v trestnom konaní a či je vytvorená prekážka začatej veci.

11. Odvolací súd ďalej poukázal na rozhodnutia iných krajských súdov špecifikovaných v napadnutom uznesení, pričom uviedol, že súd v civilnom sporovom konaní môže nariadiť zabezpečovacie opatrenie za účelom zabezpečenia nároku uplatneného v trestnom konaní. Trestný poriadok nepozná inštitút zabezpečovacieho opatrenia, ktorý by umožnil poskytnúť ochranu práv poškodeného postupom a v lehotách vymedzených zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej tiež „CSP“). Ani zaistenie nároku poškodeného podľa Trestného poriadku nie je viazané na žiadne lehoty rozhodovania príslušných orgánov, a teda trestné konanie nie je spôsobilé poskytnúť urýchlenú ochranu ohrozeným vzťahom ako CSP. Odmietnutie takéhoto návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia by tak podľa odvolacieho súdu bolo odmietnutím spravodlivosti. Uviedol, že vzhľadom na uvedené

považoval uznesenie súdu prvej inštancie za vecne správne a z tohto dôvodu ho potvrdil.

Dovolanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, podali žalovaný 1/ a žalovaný 2/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) dovolanie, ktoré odôvodnili tým, že procesným postupom krajského súdu im bolo znemožnené uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a to tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čím nezabezpečil všetky atribúty garancie spravodlivej súdnej ochrany a zároveň neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej.

13. Dovolatelia namietajú, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí v prevažnej väčšine odôvodnenia napadnutého uznesenia odkázal len na odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie a zdôraznenie správnosti odvolací súd dodal niekoľko tvrdení, ktoré sú však nedostatočné, nezrozumiteľné a nepresvedčivé. Uznesenie súdu prvej inštancie doplnil o svoje závery v bodoch 23 a 24 napadnutého rozhodnutia. Tieto závery považujú dovolatelia za nesprávne a spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci.

14. Namietali nesprávny postup odvolacieho súdu, ktorý neprihliadol na ustanovenie § 329 ods. 2 CSP, podľa ktorého je pre rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, ktoré sa primerane použije aj na zabezpečovacie opatrenie, rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Namietali, že v čase podania návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, ako ani v čase vydania uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia nebol žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému 1/ v adhéznom konaní, pričom trestné konanie bolo len v štádiu prípravného konania. Teda v tomto čase nebolo vznesené obvinenie voči žiadnej osobe. S ohľadom na túto skutočnosť, mali dovolatelia za to, že už uznesenie súdu prvej inštancie malo vadu nesprávneho právneho posúdenia veci, kedy súd nariaďujúci zabezpečovacie opatrenie neprihliadol na to, že vydanie zabezpečovacieho opatrenia nie je dostačujúce a pre trvalú úpravu vzťahov medzi sporovými stranami mala byť žalobcovi nariadená povinnosť podať žalobu vo veci samej.

15. Vo vzťahu k uvedenému poukázali na to, že odvolací súd je rovnako viazaný právnym a skutkovým stavom relevantným v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Konštatovanie odvolacieho súdu, v zmysle ktorého žalobcom dodatočne uplatnený nárok v adhéznom konaní zakladá prekážku už začatej veci, je preto tiež nesprávne právne posúdenie, keďže v rozhodnom čase, t. j. v čase vydávania uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, k takémuto uplatneniu zo strany žalobcu nedošlo. Rovnaká nesprávnosť spočíva aj v konštatovaní, že na toto konanie nie je možné aplikovať právny záver vyslovený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/4/2025 zo dňa 20.02.2025, keďže skutkový stav oboch konaní je rovnaký, kde totožný žalobca viedol konanie o totožné pohľadávky, voči predsedníčke toho istého štatutárneho orgánu, ktorého členom bol aj žalovaný 1/. Argumentoval, že súd v uvedenom konaní zrušil nariadené zabezpečovacie opatrenie v obdobnom konaní z dôvodu, že súd nariaďujúci zabezpečovacie opatrenie sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v trestnom konaní a či je prekážka začatej veci pre uloženie povinnosti na podanie žaloby vo veci samej. Obe uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia tak obsahovali totožnú vadu, a to nesprávne vysporiadanie sa so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v trestnom konaní, a teda či je vytvorená prekážka začatej veci, s ohľadom na potrebu uloženia povinnosti podať žalobu vo veci samej.

16. Uviedli, že v dôsledku uvedenej dovolacej argumentácie, je nesprávne aj konštatovanie odvolacieho súdu, že v dôsledku uplatnenia si domnelých nárokov na náhradu škody v adhéznom konaní, nebolo potrebné uložiť žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej. Tento procesný postup neuloženia povinnosti podať žalobu vo veci samej považujú dovolatelia za nesprávny, keďže v jeho dôsledku im bolo znemožnené, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Dovolatelia tiež poukázali na to, že žalobca sa sám rozhodol (v dôsledku toho, že mu nebola súdom prvej inštancie uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej), že si svoje domnelé nároky bude uplatňovať v adhéznom konaní, a nie žalobou v civilnom konaní. Práve v dôsledku toho, že sa žalobca rozhodol ísť cestou trestného konania, je zabezpečovacie opatrenie vydané neopodstatnené.

18. Vo vzťahu k rozhodnutiam, ktoré odvolací súd uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia na podporu svojho názoru, dovolatelia uviedli, že uvedené rozhodnutia nie sú skutkovo obdobné a dotýkajú sa len okrajovo možnosti kumulácie zabezpečovacích inštitútov v trestnom a civilnom konaní; v rozhodnom čase (v čase vydávania uznesenia súdom prvej inštancie), nebol žalobcom uplatnený nárok v trestnom konaní a v tom čase nebolo vznesené obvinenie žalovanému 1/; trestné konanie má vlastné inštitúty, ktoré zabezpečujú prípadné nároky poškodených, a teda nie je potrebná v tomto prípade subsidiárna úprava Civilného sporového poriadku. Uviedli, že v prebiehajúcom trestnom konaní došlo k zabezpečeniu finančných prostriedkov, ktoré majú byť domnelo vzniknutou škodou žalobcu, a teda nie je účelné, a ani hospodárne viacnásobné zabezpečenie toho istého nároku. Zároveň namietali, že zabezpečovacím opatrením nie je možné dosiahnuť trvalú úpravu vzťahov medzi sporovými stranami, keďže práve v dôsledku prebiehajúceho trestného konania sa dostávajú žalovaní do právnej neistoty a sú odkázaní na výsledky trestného konania, ktoré však nie je ovplyvnené lehotami, ktoré by zakladali akúkoľvek právnu istotu žalovaných vo vzťahu k ich právam.

19. Namietali, že odvolací súd sa vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného 2/ v zmysle ktorej rozporoval domnelú výšku škody a to najmä s poukazom na nadmerný odpočet DPH žalobcu, ako aj blokáciu sumy špecifikovanej v dovolacej argumentácii Príkazom Okresnej prokuratúry Poprad zo dňa 03.01.2024 na bankovom účte TATRA EXPRESS s.r.o. Odvolací súd taktiež neprihliadol na argumentáciu žalovaného 1/ v jeho odvolaní, týkajúcu sa jeho tvrdených nárokov voči žalobcovi, ako aj obchodných vzťahov medzi žalobcom a tretími právnickými osobami, v ktorých má žalovaný 1/ účasť. Tiež namietali, že odvolací súd počas odvolacieho konania pripustil dôkazy žalobcu, ktoré neexistovali v čase nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, čím porušil právo žalovaných na spravodlivý proces, keď opomenul Stanovisko Ministerstva dopravy Slovenskej republiky zo dňa 08.04.2025. Podľa žalovaných tak došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, nakoľko na jednej strane odvolací súd pripustil do odvolacieho konania dôkazy žalobcu o vznesení obvinenia žalovanému 1/ a prezumuje jeho vinu, ako aj vznik škody a na druhej strane ignoruje dôkazy doložené žalovanými, ktoré vinu žalovaného 1/ vyvracajú a tým preukazujú, že ku škode dôjsť nemohlo. Vo vzťahu k porušeniu prezumpcie neviny žalovaného 1/ namietali aj záver odvolacieho súdu uvedený v bode 25 napadnutého uznesenia. Uviedli, že odvolací súd prezumuje vinu žalovaného 1/ len na základe priebehu trestného konania a vznesenia obvinenia voči žalovanému 1/. Odvolací súd na tomto mieste prihliadol na vznesenie obvinenia voči žalovanému 1/ v rozpore s § 193 CSP, čím prekročil svoju právomoc. Rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo do konania predložené až po nariadení zabezpečovacieho opatrenia, a teda odvolací súd postupoval v rozpore s § 329 ods. 2 CSP, kedy mal posudzovať skutkový stav, ktorý existoval v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia.

20. Za nesprávnu považoval tiež argumentáciu odvolacieho súdu uvedenú v bode 27 odôvodnenia napadnutého uznesenia, že sa nejedná o viacnásobné zabezpečenie toho istého nároku, pričom poukázal, že má za to, že sa o takéto viacnásobné zabezpečenie toho istého nároku jedná a že je v rozpore so zásadou primeranosti.

21. Dovolatelia ďalej namietali nesprávne právne posúdenie uvedené v bode 25 odôvodnenia napadnutého uznesenia, kde odvolací súd skonštatoval, že plná moc udelená žalobcom jeho právnomu zástupcovi ho oprávňuje aj na podanie návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanému 2/ z dôvodu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/, keďže ním je bezpodielová spoluvlastníčka časti zálohu. Namietali, že odvolací súd v tejto otázke neuviedol konkrétne rozhodnutia, iba všeobecne uviedol, že pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ je daná v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, čoho následkom je, že tento záver odvolacieho súdu je nepreskúmateľný a zakladá vadu zmätočnosti. Dovolatelia argumentovali, že keďže z plnej moci udelenej žalobcom, v ktorej boli vyšpecifikované úkony na ktoré splnomocnil svojho právneho zástupcu, aby vykonal vo vzťahu k

žalovanému 1/, nevyplýva, že by sa vzťahovala aj voči žalovanému 2/, sú názoru, že právny zástupca žalobcu nebol oprávnený podať návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia aj voči žalovanému 2/, keďže na takýto úkon nebol žalobcom splnomocnený. Vo vzťahu k uvedeným námietkam majú dovolatelia za to, že odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami žalovaných vo vzťahu k plnej moci. Navrhli, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v celom rozsahu zrušil a konanie zastavil, alternatívne, aby uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal dovolateľom nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vyjadrenie žalobcu k dovolaniu

22. K dovolaniu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ sa vyjadril žalobca. Uviedol, že argumentácia dovolateľov smerujúca k záverom vyplývajúcim z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/4/2025 zo dňa 20.02.2025 nie je relevantná, keďže závery vyplývajúce z uvedeného uznesenia nie je možné aplikovať na posudzovaný prípad, a to ani navzdory tomu, že sa v uvedenom konaní jednalo v podstate o skutkovo a hmotnoprávne totožný spor voči inému členovi predstavenstva žalobcu. Odlíšnosťou oboch sporov, okrem osôb na strane žalovaných je totiž aj procesná situácia, v ktorej boli obe dovolania uplatnené a okamihy, v ktorých rozhodoval najvyšší súd. V prípade konania sp. zn. 3Obdo/4/2025 (resp. jemu predchádzajúce konania sp. zn. 26Cb/24/2024 a 3Cob/120/2024) konajúce súdy rozhodovali o zabezpečovacom opatrení v čase, kedy nemali vedomosť o vznesení obvinenia, resp. uznesenie o vznesení obvinenia nebolo súčasťou súdneho spisu. Naproti tomu v tomto konkrétnom prípade uznesenie o vznesení obvinenia spoločne so žalobcovým podaním, ktorým si uplatnil svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní (t. j. vec sama), boli podkladom napadnutého uznesenia. V tejto súvislosti tak závery vyjadrené v uznesení sp. zn. 3Obdo/4/2025 zo dňa 20.02.2025 nie sú bezprostredne aplikovateľné na tento konkrétny prípad, keďže boli vyslovené v odlišnej procesnej a dôkaznej situácii.

23. Uviedol, že dovolatelia tvrdia, že v prípade napadnutého uznesenia sa jedná o rozhodnutie vo veci samej, ktorým sa konanie skončilo, a teda účelovo spájajú obe kategórie rozhodnutí voči ktorým je prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP. Žalobca preto dáva do pozornosti závery uvedené v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/18/2019 zo dňa 25.04.2019, podľa ktorého z hľadiska prípustnosti dovolania rozlišuje medzi rozhodnutiami vo veci samej a rozhodnutiami, ktorými sa konanie končí. Vzhľadom na uvedené, nie je zrejmé, za aký typ rozhodnutia pre účely procesnej prípustnosti dovolania dovolatelia vôbec napadnuté uznesenie považujú. Z argumentácie dovolateľov vyplýva, že v prípade napadnutého uznesenia sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, avšak ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ide o akcesorický nárok k pohľadávke žalobcu na náhradu škody, ktorý bol vo veci samej uplatnený prostredníctvom adhézneho konania. Konanie o súkromnoprávnom nároku teda právoplatným rozhodnutím o jeho zabezpečení nariadením záložného práva neskončilo, naopak pokračuje ďalej. To platí bez ohľadu na výsledok adhézneho konania, pretože aj keby žalobcovmu nároku uplatnenému v adhéznom konaní nebolo vyhovené, tak bude odkázaný na jeho uplatnenie v sporovom konaní podľa CSP.

24. Ďalej uviedol, že aj ustálená rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj len „ESLP“) a na ňu nadväzujúca judikatúra Ústavného súdu SR, takto uplatnený nárok nefragmentuje a ani nerozlišuje, či bol v tom-ktorom čase uplatňovaný v rámci adhézneho konania podľa noriem Trestného poriadku a následne žalobou podľa CSP. Taktiež dochádza aj k spočívaniu premlčacej lehoty už uplatnením nároku poškodeného na náhradu škody v adhéznom konaní, pričom premlčacia lehota neprestane spočívať ani v období od právoplatného rozhodnutia o odkázaní poškodeného na civilný proces do reálneho uplatnenia tohto nároku civilnou žalobou za predpokladu, že poškodený svoj nárok uplatnil riadne a v konaní o tomto nároku riadne pokračoval v súlade s ustanovením § 112 OZ.

25. Podľa žalobcu tak nedochádza právoplatným rozhodnutím o akcesorickej otázke zabezpečenia žalobcovej pohľadávky zároveň aj k rozhodnutiu o samotnej pohľadávke - teda majetkových právach žalobcu, ktoré boli riadne uplatnené a v súčasnosti o nich stále prebieha konanie, ktoré bude pre účely

ustanovenia § 420 CSP možné považovať za skončené až v okamihu právoplatného rozhodnutia o tejto pohľadávke. Z uvedených dôvodov je tiež aj procedurálne vylúčené, aby bola žalobcovi uložená povinnosť uplatniť svoju pohľadávku na náhradu škody žalobou vo veci samej, keďže v dôsledku uplatnenia nároku v adhéznom konaní bola založená negatívna procesná podmienka takejto žaloby, a to prekážka litispendencie. Z uvedených dôvodov považuje dovolanie žalovaných za procesne neprípustné.

26. Vo vzťahu k opodstatnenosti uplatneného dovolania uviedol, že dovolatelia namietali odvolaciemu súdu a) nerešpektovanie ustanovenia § 329 ods. 2 CSP, teda, že odvolací súd nevychádzal z relevantného skutkového stavu, údajné porušenie prezumpcie neviny a údajnú povinnosť konajúcich súdov uložiť žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej; b) nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/; c) nedostatok plnej moci udelenej právnomu zástupcovi žalobcu; d) neprimeranosť zabezpečovacieho opatrenia.

27. Uviedol, že pod dovolací dôvod podľa § 420 CSP možno z uvedených námietok podradiť iba argument týkajúca sa § 329 ods. 2 CSP, avšak táto časť dovolacej argumentácie je procesne neúčinná z dôvodu, že o predložení uznesenia o vznesení obvinenia mali vedomosť a zároveň mali možnosť sa k nemu vyjadriť, pričom tento procesný priestor nevyužili. Vo vzťahu k uvedenému žalobca uviedol, že v otázke koncentrácie podstatných argumentov sporových strán mali dovolatelia svoje námietky prezentovať už skôr, čo však neurobili. Zároveň uviedol, že na vydanie zabezpečovacieho opatrenia sa aplikujú ustanovenia o neodkladnom opatrení iba primerane, nie nevyhnutne rovnako a odlišnosť týchto dvoch inštitútov vychádza z mierne odlišného cieľa. Zabezpečovacie opatrenie nedokáže nikdy konzumovať vec samu a nemôže sa naň aplikovať § 330 ods. 2 CSP. Účinky spojené s uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní tak nastali viac ako šesť mesiacov pred vydaním zabezpečovacieho opatrenia, t. j., požiadavka existencie konania vo veci samej (hoc by išlo o rigidný výklad ustanovenia § 344 CSP) už v čase vydania zabezpečovacieho opatrenia bola splnená.

28. K námietke porušenia prezumpcie neviny žalovaného 1/ žalobca uviedol, že odvolací súd neprezumoval jeho vinu, či odsúdenie, ale len uviedol, že súd prvej inštancie existenciu zabezpečovanej pohľadávky správne posúdil za hodnoverne osvedčenú, a to aj s ohľadom na priebeh trestného konania a vydanie uznesenia o vznesení obvinenia. Zároveň poukázal, že odvolací súd svoje závery vyslovil práve v nadväznosti na obsahovú odlišnosť medzi procesom dokazovania a hodnoverným osvedčením skutočností pre účely vydania zabezpečovacieho opatrenia.

29. Vo vzťahu k námietke dovolateľov týkajúcej sa uloženia povinnosti podať žalobu vo veci samej žalobca uviedol, že dovolatelia tak argumentujú zo zisťných dôvodov s ohľadom na nárok na náhradu trov konania v prípade podania takejto žaloby v civilnom konaní. Ak by totiž žalobu vo veci samej žalobca podal, takmer s určitosťou by nebol úspešný a súd by takúto žalobu zamietol z dôvodu už uplatneného nároku v adhéznom konaní, teda z dôvodu litispendencie. Uviedol, že o uvedenej skutočnosti dovolatelia majú vedomosť, keďže o uplatnení nároku vo veci samej v adhéznom konaní argumentujú vo svojom dovolaní.

30. K dovolacej námietke smerujúcej k procesnému postaveniu žalovaného 2/ žalobca uviedol, že plynie z jeho nepochopenia v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a poukázal na judikované rozhodnutie uverejnené ako R 23/1978 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávanej Najvyšším súdom Československej socialistickej republiky, na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Podľa žalobcu tak pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je daná. Zároveň podľa žalobcu z dovolacej argumentácie nie je zrejmé, ako mal postup súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, v uvedenej otázke znemožniť uplatňovanie procesných práv žalovaného 2/ pri nedostatku jeho procesnej, či vecnej legitímácie. Uviedol, že čo i len v teoretickej rovine, ak by žalovaný 2/ nedisponoval procesnou alebo vecnou legitímáciou v konaní, tak ani v takomto prípade, by mu neboli upreté, či zmarené žiadne procesné práva.

31. K nedostatkom splnomocnenia právneho zástupcu žalobcu, žalobca uviedol, že odvolaciemu súdu bol doručený originál plnej moci, čím bola aj podľa odvolacieho súdu odstránená prípadná odstrániteľná

vada konania. Dovolatelia relevantnú argumentáciu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu neuviedli.

32. K námietke dovolateľov týkajúcej sa neprimeranosti zabezpečovacieho opatrenia uviedol, že peňažné prostriedky v trestnom konaní neboli zaistené titulom zabezpečenia nároku poškodeného na náhradu škody podľa ustanovenia § 50 Trestného poriadku, ale za účelom odňatia výnosov z trestnej činnosti podľa ustanovenia § 95 a nasl. Trestného poriadku, čo neznamena, že žalobca bude oprávnený sa z týchto peňažných prostriedkov uspokojiť. Zaistenie tak nebolo realizované za účelom zabezpečenia žalobcovho nároku, ale výlučne za účelom zaistenia veci dôležitej pre trestné konanie. Na uvedené reagoval aj odvolací súd v bode 27 napadnutého uznesenia. Vo vzťahu k hodnote zálohu žalobca uviedol, že keďže ním nedisponuje, nemá vedomosť o jeho odhadovanej hodnote, a teda považuje za irelevantné, či nariadením zabezpečovacieho opatrenia nebolo nijakým spôsobom obmedzené užívacie, či dispozičné právo k zálohu, keďže žalovaní tak aj naďalej môžu so zálohom voľne nakladať, či scudziť ho. Žalobca zároveň bez judikovanej pohľadávky nemôže pristúpiť k výkonu záložného práva nariadeného zabezpečovacím opatrením, z čoho vyplýva, že nariadené zabezpečovacie opatrenie nie je neprimeraným zásahom do práv dovolateľov. Na uvedenú skutočnosť reagoval aj odvolací súd v bode 26 napadnutého uznesenia.

33. Vzhľadom na uvedené dovolaciemu súdu navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako procesne neprípustné odmietnuť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, alternatívne, aby dovolanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Konanie na dovolacom súde

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky, (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný 1/ a žalovaný 2/ obaja zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť.

35. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

36. Podľa ust. § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa ust. § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

37. Podľa ust. § 123 ods. 2 CSP, podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

38. Podľa ust. § 357 písm. d) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

39. Podľa ust. § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

40. Podľa ust. § 343 ods. 1 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky

veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

41. Podľa ust. § 343 ods. 2 CSP, záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra.

42. Podľa ust. § 343 ods. 3 CSP, výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

43. Podľa ust. § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

44. Podľa ust. § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej aj len „Trestný poriadok“), poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

45. Podľa ust. § 46 ods. 4 Trestného poriadku, návrh podľa odseku 3 nemožno podať, ak bolo o nároku už rozhodnuté v civilnom procese alebo inom príslušnom konaní.

46. Dovolatelia podané dovolanie odôvodnili ust. § 420 písm. f) CSP.

47. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

48. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

49. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 CSP), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

50. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej, alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

51. Inštitút neodkladného opatrenia a obdobne aj inštitút zabezpečovacieho opatrenia sú osobitné procesné postupy, ktoré upravuje Civilný sporový poriadok. Nariadením zabezpečovacieho opatrenia vzniká tzv. sudcovské záložné právo, ktorého trvanie nie je síce podmienené právoplatným skončením veci, ale bez existencie meritórneho rozhodnutia stráca zmysel s poukazom na § 343 ods. 3 CSP (medzi inými pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/4/2025 zo dňa 20.02.2025).

52. Z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o

neodkladnom/zabezpečovacím opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, t. j. samotné neodkladné/zabezpečovacie opatrenie konzumuje vec samu, je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/66/2017 zo dňa 19.06.2018 uverejnené tiež v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018). Rovnako takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, pričom konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/154/2018 zo dňa 28.03.2019). Naproti tomu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba, dovolanie podľa § 420 CSP nie je prípustné (medzi inými uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/157/2017 zo dňa 11.10.2017, uverejnené tiež v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018).

53. Z komentára k § 336 CSP tiež vyplýva, že pokiaľ v čase rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia pred začatím konania už súd má vedomosť o podaní žaloby vo veci samej, povinnosť na jej podanie žalobcovi neukladá. V záujme právnej istoty je však nevyhnutné, aby sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so skutočnosťou, že povinnosť podať žalobu žalobcovi neuložil iba z toho dôvodu, že konanie už medzičasom bolo riadne začaté (viď publikáciu Števcík, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, str. 1281).

54. Z uvedeného je zrejmé, že dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia, t. j. či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, je kľúčovým aspektom pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

55. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 09.10.2024 domáhal nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktorým by súd zriadil záložné právo na nehnuteľnosti špecifikované v návrhu na zabezpečenie jeho nároku. Z bodu 26 odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie explicitne vyplýva, že žalobca vyjadril úmysel uplatniť si svoj nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, v rámci trestného konania.

56. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca tým jednoznačne indikoval, že v prípade, ak súd prvej inštancie jeho návrhu vyhovie a zabezpečovacie opatrenie vydá, pôjde len o dočasné nastolenie určitého stavu, bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej (medzi inými pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/64/2019 zo dňa 06.11.2019). Je pritom na rozhodnutí žalobcu, pre aký procesný úkon sa rozhodne; či si ako poškodený uplatní nárok na náhradu škody voči obvinenému v trestnom (adhéznom) konaní podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku, alebo podá žalobu v civilnom konaní podľa § 336 ods. 1 CSP. Pre posúdenie „dočasnosti“ nariadeného zabezpečovacieho opatrenia je povaha konania, v ktorom sa rozhoduje vo veci samej v tomto kontexte irelevantná.

57. Dovolací súd ďalej poukazuje na to, že rovnako tak odvolací súd v bode 29. odôvodnenia svojho uznesenia zreteľne uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nedoplnil o povinnosť podať žalobu vo veci samej, nakoľko k uplatneniu zabezpečovanej pohľadávky už medzičasom došlo v trestnom konaní vedenom pod ČVS: KRP-1/2-VYS-PO-2024 podľa § 46 Trestného poriadku.

58. Dovolací súd poukazuje na to, že individuálne okolnosti posudzovanej veci sa líšia od okolností existujúcich v čase rozhodovania najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v obdobnej veci sp. zn. 3Obdo/4/2025, uznesenie zo dňa 20.02.2025 (zverejnené aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 4/2025), nakoľko dôvodom zrušenia nariadeného zabezpečovacieho opatrenia v tej veci bola skutočnosť, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd sa nevysporiadali s otázkou, či bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v trestnom konaní a či je vytvorená prekážka začatej veci. V predmetnom prípade sa však odvolací súd riadne vysporiadal a

podrobne odôvodnil prečo má za to, že uplatnením nároku žalobcu v adhéznom konaní, odpadla povinnosť súdu uložiť žalobcovi, aby podal žalobu na náhradu škody.

59. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že tak pred, ako aj po rozhodnutí odvolacieho súdu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, konanie vo veci samej pokračuje, a to v trestnom konaní v štádiu trestného stíhania vedeného pod ČVS: KRP-1/2-VYS-PO-2024, v ktorom si žalobca v postavení poškodeného uplatnil nárok na náhradu škody, t. j. nárok vo veci samej, v adhéznom konaní. To znamená, že aj po rozhodnutí o nariadení zabezpečovacieho opatrenia konanie vo veci samej pokračuje.

60. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu, týkajúce sa nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktoré žalovaný 1/ a žalovaný 2/ napadli dovolaním, nekonzumovalo vec samu, nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, a preto je prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorú dovolatelia vyvodzujú z ust. § 420 písm. f) CSP, priamo vylúčená.

61. So zreteľom na uvedené, keďže nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ podľa ust. § 447 písm. c) CSP odmietol.

62. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcovi rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

63. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.